

Nr 38

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
om avdrag vid inkomsttaxering för kostnader för repara-
tion och underhåll av byggnad o. d.*

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:81 av herr *Stefanson m. fl.* och II:98 av herr *Källenius m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en skyndsam utredning i syfte att så ändra beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet), att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov»; samt

2) de likalydande motionerna I:558 av herr *Axel Kristiansson m. fl.* och II:676 av herr *Börjesson i Glömminge m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag om sådana ändringar i kommunalskattelagen, att avdrag för reparation och underhåll medges för kostnader för iståndsättande av ekonomibyggnad tillhörande jordbruksfastighet till en nivå som motsvarar en rationell användning».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II:98 och II:676.

Å byggnad nedlagda kostnader som hänför sig till intäkternas förvärvande eller bibehållande kan enligt gällande bestämmelser avdragas antingen omedelbart vid taxeringen för det beskattningsår, under vilket skattskyldig fått vidkännas kostnaderna, eller ock genom årliga värdeminskningssavdrag. I fråga om inkomstkällorna jordbruksfastighet och annan fastighet, vilken inte taxeras enligt schablon, samt rörelse (22, 25 och 29 §§ kommunalskattelagen) gäller sålunda att kostnader för reparation och underhåll av byggnad får avdragas på en gång, medan kostnader för ny-, till- eller ombyggnad i princip medgives till avdrag allenast i den mån de täckes av årliga värdeminskningssavdrag.

Till reparations- och underhållsarbeten räknas sådana åtgärder, som erfarenhetsmässigt måste vidtas någon eller några gånger under en byggnads livslängd på grund av normal förslitning och som inte medför att byggnadens

¹ Bihang till riksdagens protokoll 1964. 7 saml. Nr 38

karaktär förändras. Till underhållsarbeten räknas i enlighet härmed regelmässigt ommålning, omläggning av tak, insättning av nya fönster o. d. Det är den tekniska beskaffenheten hos arbetet som sådant som är avgörande för om reparation skall anses föreligga eller inte. Härvidlag är i princip utan betydelse om byggnaden i det speciella fallet ökat i värde. Avdrag för beräknad (inte verklig) kostnad kan under vissa omständigheter få göras, nämligen då det är fråga om dylikt i och för sig till reparation hörande arbete, som utförts med dyrbarare material än det som ursprungligen kommit till användning. I detta fall får avdragas vad det skulle ha kostat att utföra arbetet med ursprungsmaterialet.

Vid total ombyggnad medgives inte — här bortses naturligtvis från värdeminskning — avdrag för någon del av kostnaderna, inte ens för beräknade reparationskostnader (jfr RÅ 1951 not Fi 65). Svårlösta gränsbedömningar uppkommer emellertid i samband med byte av delar av byggnad. Till en början kan härvid konstateras att byte av hela stommen till en byggnad givetvis bör anses som nybyggnad, medan däremot byte av en tröskel lika klart är hänförligt till reparation. Byte av ytterväggar torde i regel böra hänföras till ombyggnad, eftersom väggarna normalt bör ha samma livslängd som byggnaden. Också byggnadsgrunden bör normalt ha samma varaktighet som byggnaden i övrigt och ett byte av grunden i dess helhet kan därför endast i undantagsfall hänföras till reparation. Enahanda är förhållandet med helt utbyte av bjälklag och takstolar. Byte av även betydande delar av bjälklag eller takkonstruktion hänföres emellertid i praxis till reparation.

Ersättande av övriga delar av byggnad, såsom takbeläggning, dörrar, fönster, golv, korkmattor, tapeter, skåpanordningar m. m. i kök, spis, skorstensstock, värmepanna m. m., hänföres i regel till reparation och underhåll. För avdragsrätt kräves härvid — såsom förut nämnts — inte att byte sker till delar av samma typ och material som de utbytta delarna men avdraget begränsas till att avse beräknade kostnader för ett utbyte till ursprungsföremålet respektive ursprungsmaterialet.

Eftersom till reparations- och underhållskostnader räknas endast »normala» utgifter för byggnaden, hänföres kostnader föranledda av extraordinära omständigheter vanligen till icke avdragsgill kapitalförlust. Exempel härå utgör brand, naturkatastrof, översvämning och explosion m. m. (jfr dock RÅ 1940 not Fi 368 och 1958 not Fi 1723, där avdrag medgavs för istandsättande av stormskadade eller genom snötryck ramponerade lador). Åtgärder för avhjälpande av rena felaktigheter i en byggnads konstruktion medför inte rätt till reparationsavdrag. Kostnader för flyttning av en byggnad är inte avdragsgilla. Däremot kan arbeten utförda på byggnaden i samband med flyttningen vara att anse som reparation. Härför förutsattes emellertid att arbetena verkligen föranletts av ett reparationsbehov och inte av flyttningen (jfr RÅ 1961 not Fi 1319). Om man vid flyttning av byggnad

nedmonterar densamma och sedan uppför den på nytt, blir arbetena att anse som ombyggnad (RÅ 1949 not Fi 196). Vad angår byggnad, som rasat, har regeringsrätten i ärende angående förhandsbesked uttalat att skattskyldig i sådant fall icke äger åtnjuta avdrag för kostnader för byggnadsarbeten till annan del än de avser reparation som utförts på byggnaden före raset (se riksskattenämndens meddelande 1955 nr 4:3).

I fråga om samtliga här berörda förvärvskällor gäller från och med 1959 års taxering att avdrag får göras för kostnader för anskaffning och insättning av vissa utrustningsdetaljer i skyddsrum, vilken utrustning endast har värde ur civilförvarssynpunkt, såsom speciella dörrar, luckor och karmar för dessa m. m. Detta gäller även om arbetena till sin natur är att hänföra till om- eller tillbyggnad.

Vad angår annan fastighet, som delvis användes i rörelse och delvis såsom bostad, gäller att en fördelning av havda reparationskostnader skall göras mellan rörelsedelen och bostadsdelen.

Intäkter och kostnader i inkomstkällan annan fastighet — här bortses från bestämmelserna om schablontaxering — redovisas enligt kontantprincipen. Intäkter upptas sålunda i deklaration avseende det beskattningsår de kontant influtit. Avdrag får göras för utgifter, bl. a. reparationskostnader, i den mån de kontant erlagts under beskattningsåret. Någon rätt till inkomstutjämning mellan olika beskattningsår genom skattefri avsättning av medel för framtida reparationer föreligger alltså inte. Frågan om sådan inkomstutjämning med tillämpning av en kontometod prövades av 1957 års skatteutredning men avvisades under hänvisning främst till de stats- och kommunfinansiella verkningar en sådan anordning — åtminstone på kortare sikt — skulle medföra. Utredningen underströk även den begränsning i kontometoden, som ligger däri att den endast kan bli av värde för den, som från början har så goda vinstförhållanden att han äger möjlighet göra de för framtida utjämning erforderliga avsättningarna — och också gör dem. Även andra skäl talade enligt utredningens mening mot införande av en kontometod. Det var förenat med avsevärda svårigheter att finna en rationell grund för såväl maximeringen av den årliga avsättningen som den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Vidare måste kontometoden antagas ge upphov till ett så stort antal konton att därigenom myndigheternas kontrollmöjligheter i hög grad försvårades.

Motionsyrkanden av samma innebörd som i de likalydande motionerna I:81 och II:98, d. v. s. angående skattefri avsättning till reparationsfonder, har senast prövats av 1962 och 1963 års riksdagar. I sitt av 1962 års riksdag godkända betänkande nr 47 avstyrkte samma års bevillningsutskott motionerna i ämnet och hänvisade därvid till allmänna skatteberedningens utredningsarbete. Däremot tillstyrkte 1963 års bevillningsutskott i sitt betän-

kande nr 19 utredning av frågan, men riksdagen beslöt i enlighet med en vid betänkandet fogad reservation av herr John Ericsson m. fl. avvisa yrkandet. Till stöd för utskottets ställningstagande hade bl. a. åberopats att det, på grund av variationer år från år i reparationskostnaderna och inte minst med tanke på den storlek marginalskatten i de aktuella fallen kunde få, förelåg ett verkligt behov av rätt till skattefria avsättningar till reparationsfonder beträffande hyresfastigheter i enskild ägo. Reservanterna inom utskottet hade däremot hänvisat till att frågan om en mera omfattande progressionstjämnings, bl. a. genom ökat användande av kontometoden, hängde samman med den översyn av hela vårt skattesystem, som verkställdes av allmänna skatteberedningen.

Samtidigt med nyssnämnda spörsmål prövade förra årets riksdag jämväl utredningsyrkande beträffande rätt till avdrag för kostnader för iståndsättande av byggnad till en nivå, som kunde anses motsvara en rationell användning av byggnaden. Även här beslöt utskottsmajoriteten tillstyrka utredning. Därvid åberopades bl. a. att avdragsrätten enligt gällande bestämmelser i princip var beroende av att arbetet utförts så att byggnaden bibehölls i sitt ursprungliga skick. Detta ledde till att ägaren, då han stod inför situationen att rusta upp byggnaden, valde att inrätta sig efter avdragsreglerna framför att, med förlorad avdragsrätt, tillgodose kraven på tidsenlig standard hos och rationell användning av byggnaden. Från samhällsekonomisk synpunkt var detta föga tillfredsställande. Reservanterna ansåg sig däremot inte kunna dela motionärernas uppfattning om att rättstillämpningen, då det gällde avdrag för kostnader för reparation och underhåll av byggnad, var särskilt restriktiv. Därjämte hävdade reservanterna att man måste avvakta resultatet av vissa pågående utredningar. Riksdagen beslöt i enlighet med vad reservanterna hemställt att lämna motionerna utan åtgärd.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I *motionerna I:81* och *II:98* framhålles att det, såvitt angår fastighetskostnaderna, speciellt är underhålls- och reparationskostnaderna som varierar år från år. Erfarenhetsmässigt vet man att reparations- och underhållskostnaderna i allmänhet är ringa under de första åren efter fastighetens färdigställande. Kostnaderna ökas därefter successivt och torde omkring 7—10 år efter det inflyttning skett i fastigheten uppnå ett maximalt belopp, överstigande det i den årliga hyreskalkylen beräknade reparationsbehovet, för att sedan gradvis minska till ett visst minimibelopp. Denna variation upprepas sedan under större delen av fastighetens varaktighetsperiod.

Den väsentliga skillnaden mellan olika inkomstår i reparations- och underhållskostnader medför att underskott kan uppkomma de år då större reparationer måste göras, under det att inkomstberäkningen andra år kan utvisa nettointäkt. Detta förhållande medför att en enskild fastighetsägare med

exempelvis en marginals katt på 50 procent de år nettointäkt redovisas, d.v. s. åren med låga reparationsbehov, ofta endast kan avsätta hälften av det belopp som är avsett för fastighetens yttre och inre reparationer, vilket belopp för nybyggda fastigheter är reglerat till 0,70 procent av byggnadskostnaderna. På grund härav kan likvida medel komma att saknas, då de uppdämda reparationsbehoven måste fyllas för lägenhetsreparationer, större målningsarbeten, puts av fasad, reparation av ledningar m. m., vilket förhållande helt naturligt återverkar på hyresgästerna.

Om enskilda fastighetsägare beredes möjlighet att göra skattefria avsättningar för täckande av framtida kostnader för reparationer, skulle den del av hyran som enligt hyreskalkylen avser kostnader för reparationer kunna till fullo användas härför. Fastighetsförvaltningen blev härigenom rationellare och fastigheterna kunde bibehålla sin standard. Reglerna för en sådan avsättning borde utformas på det sättet att fondavsättningarna var bundna vid fastigheten som sådan för att därigenom säkerställa att de avsatta reparationsmedlen endast kom resp. fastighet till godo.

Motionärerna erinrar även om den möjlighet de allmänna bostadsföretagen, vilkas fastigheter taxeras enligt särskild schablonregel, har att under år med ringa reparationsbehov skattefritt fondera hyresintäkter för framtida reparationer. Det framhålles slutligen att frågan har betydelse från arbetsmarknadssynpunkt. De fonderade reparationsmedlen skulle kunna komma till användning i sysselsättningshänseende för t. ex. äldre arbetskraft på hemorten.

Till stöd för yrkandet i *motionerna I:558* och *II:676* åberopas bl. a. att taxeringsmyndigheterna liksom kammarrätten och regeringsrätten tillämpar bestämmelserna om avdrag för reparation och underhåll av byggnad å jordbruksfastighet mycket restriktivt. Utvecklingen inom byggnadsbranschen liksom inom jordbruket har — framhåller motionärerna — gått snabbt. Man använder i dag i stor utsträckning andra byggnadsmaterial än tidigare, och driftomläggningar inom jordbruket har medfört behov av om-disponeringar. Bl. a. medför övergång till kreaturslöst jordbruk att många byggnader vid reparation samtidigt behöver ändras. Genom avdragsbestämmelserna vid taxering av inkomst från jordbruksfastighet och den restriktiva tolkning av dessa som tillämpas utföres emellertid reparationer och ombyggnader mer med tanke på största möjliga skatteavdrag än med sikte på rationell användning. Följden blir därför att man hellre försöker återställa byggnaderna i sitt ursprungliga skick trots att driftförhållandena nu är annorlunda och nyare byggnadsmaterial är fördelaktigare än tidigare använda. Byggnaderna kommer därför inte att motsvara tidens standard och kan inte heller utnyttjas rationellt. — Jordbrukets ekonomibygnader befinner sig enligt motionärernas uppfattning i en fortgående försämring. Det kan därför inte vara samhällsekonomiskt riktigt att skatteregler lägger hinder i vägen för ett rationellt utnyttjande av de ekonomiska resurserna.

Utskottet

I förevarande betänkande behandlar utskottet vissa frågor som sammanhänger med rätt till avdrag vid inkomsttaxeringen för faktiska eller framtida kostnader för underhålls- och reparations- samt liknande arbeten å fastigheter.

Utskottet besvarar först det i motionerna I:558 och II:676 framställda yrkandet om en utvidgad rätt till avdrag för reparation och underhåll av ekonomibyggnader å jordbruksfastighet. Enligt vad motionärerna framhåller vägras vid inkomsttaxeringen ofta avdrag för kostnader för reparation och ombyggnad, när annat byggnadsmaterial än tidigare kommer till användning eller när byggnader ändras till följd av omläggning av jordbruksdriften. Följden blir att man hellre inriktar arbetet på att återställa byggnader i sitt ursprungliga skick än att iståndsätta dem på ett sätt som motsvarar tidens standard och som möjliggör deras rationella utnyttjande.

Enligt 22 § kommunalskattelagen gäller beträffande jordbruksfastighet att kostnader för reparation och underhåll av byggnad får avdragas på en gång. Till reparation och underhåll räknas sådana arbeten, som erfarenhetsmässigt måste företagas någon eller några gånger under en byggnads livslängd alltefter den normala förslitningen inträder. Vid ny-, till- eller ombyggnad och därmed likställda förändringsarbeten föreligger ingen sådan avdragsrätt. Det är nämligen avsett att kostnader i sistnämnda hänseende skall kompenseras genom årliga värdeminskningsskattavdrag.

Föreligger i och för sig ett underhålls- eller reparationsarbete men har därvid annat eller dyrbarare material än det ursprungliga kommit till användning, medges avdrag för en beräknad kostnad, nämligen för vad det skulle ha kostat att utföra arbetet med det ursprungliga materialet, dock högst intill den verkliga utgiften.

Utskottet anser sig inte kunna dela motionärernas uppfattning om att rättstillämpningen i förenämnda hänseende skulle vara särskilt restriktiv. Såsom framgår av det nyss anförda kan avdrag, helt eller delvis, till och med medges om annat material än ursprungsmaterialet kommit till användning.

Utgångspunkt för motionärernas yrkande är den fortgående försämringen av jordbrukets ekonomibyggnader, vilken skulle motverkas genom liberalare avdragsregler. Härutinnan må erinras om att en särskild sektion inom skattelagssakkunniga i en i mars 1963 avgiven promemoria föreslagit ändrade bestämmelser om avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader, avseende en höjning av såväl avskrivningsunderlaget som avskrivningsprocenten. Förslaget har motiverats med bl. a. det ackumulerade nybyggnads- och rationaliseringsbehovet inom jordbruket. Vid avgivandet av sitt förslag har de sakkunniga behandlat frågorna rörande såväl avskrivningsunderlaget som avskrivningsprocenten med utgångspunkt från att nu gällande inkomstbegrepp skall vara oförändrat. Detta innebär enligt de sakkunniga

att skatteplikt vid försäljning av fast egendom, som inte utgör varulager-tillgång, skall bedömas enligt reglerna för realisationsvinstbeskattningen i 35—36 §§ kommunalskattelagen. Riksdagen har i år lämnat utan åtgärd ett motionsyrkande om höjning av den schablonmässiga avskrivningsprocenten beträffande jordbrukets byggnader med hänvisning bl. a. till förenämnda utredning (jfr bevillningsutskottets betänkande nr 21).

En utvidgad avdragsrätt, såsom motionärerna tänkt sig i förevarande fall, skulle rubba de principer på vilka det nuvarande avdragssystemet är uppbyggt och därigenom avvägningen mellan sådana kostnader som får avdragas på en gång och sådana som tillgodoräknas genom värdeminskning-avdrag. Med hänsyn till att spørgsmålet om avskrivning å jordbruksbyggnader är föremål för Kungl. Maj:ts prövning och då frågan om en översyn av skattesystemet är föremål för utredning inom allmänna skatteberedningen anser utskottet sig inte kunna biträda utredningsyrkandet i motionerna I:558 och II:676.

I motionerna I:81 och II:98 yrkas utredning i syfte att beträffande hyresfastigheter i enskild ägo öppna möjlighet till skattefri avsättning av medel för att täcka framtida reparationsbehov. Till stöd härför åberopas att reparationsbehovet beträffande fastigheter varierar enligt vissa tidsintervaller och att under år med låga reparationsbehov uppstår ett inkomstöverskott, som till hälften tas i anspråk för skatt. Genom fondmetoden skulle ifrågasvarande fastighetsägare på ett bättre sätt kunna möta de år, då reparationsbehov verkligen uppkommer, och detta skulle även komma hyresgästerna till godo.

Principen om beskattningsårets slutenhet är alltjämt grundläggande för vår skattelagstiftning. De särskilt påtagliga nackdelarna av denna princip får anses ha blivit undanröjda genom den år 1960 införda rätten till förlustutjämning vid inkomsttaxeringen. En annan olägenhet av principen om beskattningsårets slutenhet hänför sig till verkningarna av den statliga inkomstskattens progressivitet. Här har de mest angelägna spörsmålen vunnit sin lösning genom lagstiftningarna om skogskonto och om ackumulerad inkomst. Sistnämnda lagstiftning blev för övrigt föremål för översyn genom beslut av 1962 års riksdag. Med hänsyn härtill och då frågan om en mera omfattande progressionsutjämning, bl. a. genom ökat användande av kontometoden, äger samband med den översyn av hela vårt skattesystem, som verkställles av allmänna skatteberedningen, föreligger enligt utskottets mening inte anledning att tillsätta den i motionerna I:81 och II:98 begärda utredningen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

- 1) de likalydande motionerna I:81 av herr Stefanson m. fl. och II:98 av herr Källenius m. fl. om avdrag vid beskattningen för avsättning för framtida reparation av fastighet, samt
- 2) de likalydande motionerna I:558 av herr Axel Kristiansson m. fl. och II:676 av herr Börjesson i Glömminge m. fl. om rätt till avdrag vid beskattningen för istandsättande av ekonomibyggnad å jordbruksfastighet, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 april 1964

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Yngve Nilsson, Oscar Carlsson, Enarsson, Paul Jansson, Sundin, Hellebladh och Skårman; samt

från andra kammaren: herrar Brandt, Nilsson i Svalöv, Engkvist, Christenson i Malmö, Andersson i Essvik, Darlin, fru Holmqvist, herrar Eriksson i Bäckmora, Carlsson i Västerås och Broberg.

Reservation

av herrar *Yngve Nilsson, Enarsson, Sundin, Skårman, Nilsson* i Svalöv, *Christenson* i Malmö, *Darlin, Eriksson* i Bäckmora och *Broberg*, vilka ansett, att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

I förevarande — — — (= utskottet s. 6 rad 2 uppifrån—rad 17 nedifrån)
— — — verkliga utgiften.

Utskottet delar motionärernas uppfattning om att rättstillämpningen i förenämnda avseende är alltför restriktiv. Gällande avdragsregler för reparation och underhåll av ekonomibyggnader å jordbruksfastighet är så utformade att de verkar hämmande på utvecklingen. Avdragsrätten är i princip beroende av att byggnaden bibehålles i sitt ursprungliga skick. Detta förhållande leder ofta till att ägaren, då han står inför behov av att rusta upp

byggnaden, väljer att inrätta sig efter avdragsreglerna framför att, med förlorad avdragsrätt, tillgodose kraven på tidsenlig standard hos och rationell användning av byggnaden. Såsom framhållits i motionerna är utvecklingen den att jordbrukets ekonomibygnader befinner sig i fortgående försämring. Om frågan bedömes ur samhällsekonomisk synpunkt är det föga tillfredsställande, att ägaren får avdrag för kostnader, som likväl inte medger ett ändamålsenligt utnyttjande av byggnaden, medan avdrag vägras, om ett motsvarande belopp användes för att sätta byggnaden i stånd, låt vara genom viss ombyggnad eller omändring. I sistnämnda fall har dock ägaren med samma kostnad vunnit ett resultat, som möjliggör ökat ekonomiskt utbyte och därmed även ökade skatteintäkter för det allmänna.

Utskottet vill erinra om att en särskild sektion inom skattelagssakkunniga i en i mars 1963 avgiven promemoria föreslagit ändrade bestämmelser om avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader, avseende en höjning av avskrivningsunderlaget och avskrivningprocenten. Frågan är föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Det synes utskottet lämpligt, att det i motionerna berörda spörsmålet om gränsdragning mellan avdragsgilla och icke avdragsgilla kostnader för byggnadsarbeten i nämnda sammanhang blir föremål för skyndsam översyn. Utskottet tillstyrker sålunda motionerna I:558 och II:676.

I motionerna — — — (= utskottet s. 7 rad 16 uppifrån—rad 15 nedifrån)
— — — till godo.

Utskottet ställer sig positivt även till nu förevarande motionsyrkande. Visserligen föreligger genom särskild lagstiftning rätt till förlustutjämnning mellan olika beskattningsår, men detta torde inte vara till fyllest i nu förevarande sammanhang. På grund av variationer år från år i reparationskostnaderna och inte minst med tanke på den storlek marginalsikten i de aktuella fallen kan få föreligger enligt utskottets mening ett verkligt behov av rätt till skattefria avsättningar till reparationsfonder beträffande hyresfastigheter i enskild ägo. Härvid må erinras om att de allmännyttiga bostadsföretagen genom skattelagstiftningens utformning för närvarande har goda möjligheter att avsätta medel för att, när det behövs, sätta fastigheterna i stånd. Detta är till fördel inte minst för hyresgästerna. Det är ett skälighetskrav, att övriga ägare av hyresfastigheter beredes liknande möjligheter till fonderingar. Utskottet vill framhålla, att en anordning med skattefria avsättningar till sådana reparationsfonder på längre sikt inte leder till något skattebortfall för det allmänna utan endast till omfördelning av skatten på skilda år. Betyggande garanti mot missbruk torde föreligga, om man, såsom motionärerna förordat, binder fondavsättningen vid fastigheten som sådan. Med det anförda vill utskottet, som instämmer i motionärernas uppfattning att frågan bör lösas skyndsamt utan att resulta-

tet av allmänna skatteberedningens arbete avvaktas, tillstyrka motionerna I:81 och II:98.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att riksdagen måtte

1) med bifall till de likalydande motionerna I:81 av herr Stefanson m. fl. och II:98 av herr Källenius m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning i syfte att så ändra beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet), att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov; samt

2) med bifall till de likalydande motionerna I:558 av herr Axel Kristiansson m. fl. och II:676 av herr Börjesson i Glömminge m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om prövning och förslag till sådana ändringar i kommunal-skattelagen, att avdrag för reparation och underhåll medges för kostnader för iståndsättande av ekonomibyggnad å jordbruksfastighet till en nivå, som kan anses motsvara en rationell användning.